

ВѢСТНИКЪ

ПОУЧИТЕЛЕНЪ, ЗАНИМАТЕЛЕНЪ и ШЕГОВИТЪ.

„Иди, виждь пчелата, колко работи и какъ скромно“. Соломонъ.

Излиза два пѣтя въ мѣсеца, на 1-й и 15-й. Годишната му цѣна е 5 лева. Безъ прѣдплата вѣстникъ пѣма. Обявления и други се приематъ съ 20 стотинки за реда. За промѣненото на адреса се плаща 1½ левъ. Абонатитѣ съ писма и пари се адресиратъ на право до Редакцията въ София. За неполучаването вѣстника съобщава се незабавно.

Съдържаніе: 1) Отъ Редакцията. 2) За лѣжита и лѣжеца. 3) Нѣщичко за Г-на. Лукеуза. 4) Всемирний езикъ „Волакикъ“. 5) За жената и мъжа, за момцитѣ и момитѣ и за женяието. 6) Воскресий изъ мертвихъ. 7) Анекдоти, остроумни и смѣшни. 8) Двамата Вводни Командири. 9) Кога ще се свърши свѣта. 10) Гледачѣтъ, който налучва всякому по нишанъ гудень прѣдъ него. 11) Разни.

1-о Отъ Редакцията до Господа абонатитѣ.

Познато е вече на нашитѣ абонати отъ прѣдпидущитѣ ни броеве, че предприманието ни да падаваме „Нова Българска Пчела“, тойзи скромень и домашень вѣстникъ, станъ отъ двѣ причини: първо, за да принесемъ, безъ да стоимъ празни и въ старитѣ си години, по възможности малка една полза на милото си отечество България, а второ, да можемъ да искараме и необходимитѣ разноси не само за печатаніето, но и за прѣпиганіето си. Благодарение на Г-да чувствителнитѣ чиковници, на Господа офицеритѣ, както и на Г-да събратията ни учителитѣ и учителкитѣ: Въ Варна, Шуменъ, Разградъ, Руссе, Свищовъ и проч., които усърдно се затекохъ на поощъ, ний можахм да слѣдвамъ до 11-я брой спокойно и умѣренно. Но, като видѣхм, че за прѣзъ зимата нашата пчела не ще има медъ, ако ний сами не се постараимъ, рѣшихм се да пообиколимъ нѣколко градове за вереспи и нови абонати, за да можемъ до край да си изпълнимъ обѣщаніето на добритѣ наши абонати. Въ това си обикаляние нѣма да прихлѣчимъ патриотическия и щедъръ абонаментъ на Господина Стеф. Берона въ Браила, бившия нашъ ученикъ въ Котелъ отъ 1842 лѣто до 1846, каквато пѣвъпредна помощъ рѣдко се срѣща! Обикаляніето доведе ни до София,

която нѣмахми възможность да посѣтнѣмъ до него време, а желяхми да видимъ Българската наша столица. И за тукъ нѣма да примѣлчимъ готовността, която показажъ повечето учрѣждения, Господа офицеритѣ и Г-да учителитѣ и учителкитѣ, които се притекохж да подкрѣпятъ скромния ни вѣстникъ, но (нека си кажемъ истината) които направихж това повече отъ съжаление за старинитѣ ни и отъ благородни чувства. Тукъ, като се отдалечихми толковъ отъ мѣстожителството си Варна и като направихми толковъ разпоски съ обикалянето си, рѣшихми се да подадемъ прошение до Министерството на Народното Просвѣщение за една привременна помощ, до гдѣ получимъ пенсия, като отъ двѣ години и половина безъ никаква служба и приходъ прѣтърпяхми голѣми притѣснения. Не можемъ да скрийми душевната си радостъ и признателность къмъ Министерския Съвѣтъ, като ни се стобщи, че съ уважъ дава ни се една привременна помощ и че въ приближающето V-о Обикновено Народно Събрание ще бждемъ и съ пенсия удовлетворени. (Какво насърчение за младитѣ учители!). На конецъ рѣшихми се съ голѣми разпоски, да се установимъ за сега тукъ и за допечатването на останалитѣ броеве, които длѣжимъ на абонатитѣ си и, като ставами по нѣкогашъ слушатели въ засѣданията на Народното сегашно събрание, да можемъ сами да чуемъ утѣшителното му за насъ рѣшение и достаточное успокоение въ малкото ни останали дни отъ живота, въ които да благодаримъ, трогихти отъ признателность, правдолюбивитѣ и чюзствителни Народни днешни Прѣдставители.

14-й Ноемврия 1887 г.

С. И Доброслодний.

С о ф и я.

Шестдесять и седемь годишенъ старецъ.

На Колашки заговѣзни!

(Роденъ на 1820 Декемвр. 3-й въ Сливенъ).

II-о За лъжата и лъжеца.

(Началото отъ 11-я бройъ.)

Нищо не е по лошо и по скверно отъ лъжливи характеръ. Заради това и Българитѣ казватъ „лъже като циганинъ“. Не сж зпаяли съ какво друго по долне име да покрусятъ лъжеца, освенъ да го счислѣтъ съ циганитѣ заедно. Всичкитѣ злодѣйци могатъ помежду си да съставятъ друшество: раскошнитѣ, пияницитѣ, крадцитѣ и разбойницитѣ бравятъ се помежду си и сж вѣрни единъ на други, само лъжцитѣ не могатъ никакъ да се съединѣтъ и всѣки лъжець бѣга отъ подобнаго нему лъжка. За познатъ лъжець никой не смѣе да каже добра дума. Опѣзи, които лъжатъ, за да пзмамятъ и наклеветѣтъ нѣкого, правятъ това или за свой интересъ или отъ нѣкоя злоба и вражда. Но колко сж за поруганне достойни опѣзи лъжци, които безъ интересъ и безъ никаква злоба и вражда лъжатъ цѣлѣй Божий день. Стига само да иде отъ Варна до Божий гробъ, а че ще има за цѣла година по лѣщо да приказва. Че гдѣ не е той билъ! Че гдѣ не е той ходилъ, че какво не е чулъ и видѣлъ! А че като билъ казалъ това и това, всичкитѣ му сж се чудили! Н. П. Единъ отъ таквизитѣ е приказвалъ въ прѣдшнитѣ времена, когато рѣдко ходяхж въ Цариградъ, че ходилъ тамъ, че е видѣлъ много пѣтя Султанъ съ много халхжи въ граднитѣ му, че е говорилъ съ Великия Везиръ, че се билъ запозналъ съ Шенеляма, съ Къзларъ-ага и съ много Мюфти и Паша и че пушилъ съ ясуменъ чибукъ при Патриарха! Нѣкой отъ присѣтствующитѣ го запиталъ, да ли е видѣлъ и Дарданелитѣ. Какво

III-о Нѣщичко за Господина Лукуза (Раскошъ).

(Началото отъ 11-я брой.)

Но Господинъ Лукузъ тръгнѣхъ за други мѣста. Той сега вече нигдѣ не се моляше, да го приемѣтъ, ами го носяхъ на рѣцѣтъ си отъ единъ дворецъ на други. Общинитѣ отъ много знаменити градове излѣзохъ съ байраци напѣрѣда му, да го поздравятъ. И, като побѣдителъ, да го приемѣтъ между своитѣ жилища. Множеството отъ овѣзи, които желаяхъ да го видятъ, бѣше толковъ много, щото той бѣше принуденъ да иде при най-богатия Господинъ и въ една кула да бѣде скритъ, защото му бѣше невъзможно същевременно да послужи на всички тѣ. Неговия еснавъ (труфила) много негови слуги бѣхъ принудени да го разнесѣтъ по цѣлия свѣтъ. Западнитѣ народи купихъ отъ него скъпоцѣнни кърпи, огледала, парфюми, сапуни и проч. Турцитѣ купихъ златни украшения, Анадолиски и Арапски конѣ, пояси и шалове. Маджаритѣ взехъ да правятъ скъпоцѣнни вина въ хизбитѣ си; Българитѣ, особено Българкитѣ и тѣ намѣрихъ да си купятъ нѣщо отъ Господина Лукуза, за да не му стане криво. Подиръ всичкитѣ тѣзи надохождватъ Евреитѣ съ пълни кесии и тѣ нищо не купувахъ, а продавахъ злато всякому, комуто трѣбаше. Тѣ нападнахъ като нѣкой облакъ отъ скалци! Но малко-по-малко се намалихъ, защото единъ по единъ, други се спрѣ въ нѣкое село, други пажъ и въ нѣкоя мушия, защото, като благородния мушиеринъ чрѣзъ златото, което е зель на заемъ, е нарѣдилъ по своитѣ дървени андове килими и огледала, то чифутинитѣ се намѣстилъ въ нѣкоя Господарска механа и е прѣбиралъ храната отъ хамбаритѣ и нивята. Тѣй отъ скитающия се Евреинъ стана единъ настаненъ Евреинъ, и тѣй начинава да глоби и лѣжи Народа. Фукарята зафатва да бѣга съ рошлева коса и съ съдрани дрехи отъ дворецъ на дворецъ, по нигдѣ вече не я глѣдахъ съ добро око. Напраздно тя глѣдаше да се настани при нѣкой благороденъ богаташъ! Тя съ отчаяно лице, съ прозълзени очи и гърбата отъ тѣжъ и болестъ отиваше си испъждена и прѣзрѣна! Слугитѣ на Господина Лукуза я заплувахъ, защото гостоприемството не бѣше вече добродѣтель. Но странитѣ съ раскошната си сляйностъ бивахъ нагостени, защото трѣбало да се отнасятъ тѣй, както съсѣдатъ имъ правилъ, мѣ бирда нѣмалѣ онова, което съсѣдѣтъ имъ има. Богатитѣ дворове начинаютъ да се опустошаватъ и богатитѣ къщи да се съсипватъ. Хората пѣвогажъ врѣдѣтѣ и дързовени за работа, изгубватъ него куражъ съ пиянството. Женитѣ застѣпени отъ суетния блѣсъкъ, жертватъ всичко и вече изгубватъ воля да бѣдѣтъ добри домакини. Евреинитѣ между това си е пълнилъ джебоветѣ съ пари, а честния селянитѣ е наркавалъ съ сиромашлъкъ и тѣглила.

Всяката земя си прожѣшила лицето. Нѣколко години е свѣтѣла отъ злато и е карала хората да се чудятъ и дивятъ на тѣзи свѣтлива и блѣсъкъ. Но не рѣдко се случваше, че тѣзи златна дрѣха бѣше суетно покривало отъ бѣдностъ и сиромашество. Богатитѣ дворове падатъ въ развалини, а по многото отъ тѣхъ и съвсѣмъ нечезватъ, дѣто вече да не имъ се чье нито гласа, нито да имъ се намѣри дирята! Господинъ Лукузъ за да би си възвисилъ поруганието, олая бѣдната фукария за косата, а че въ най-богатата разрушена мушия, гдѣто тя се скрила, пробужда я съ своя украшенъ мечъ отъ скъпи и драгоцѣнни камъни. Съ поипата смъртъ, загива и онова домашно щастие! Старитѣ хора казватъ, че то щѣло подиръ време да се поддигне отъ смъртъта и че то-

гива ще се върне и величината, но то, брате, изисква дълго време, защото, когато единъ път заслѣпи златото човѣка, той довѣка остава слѣпъ въ очитѣ.

К р а й.

IV-о Всемирний езикъ.

Волапикъ! Всемирний езикъ. Гдѣ и какъ се сътвори чудесното това свойство? Прѣди малко години се измисли всемирний езикъ въ Швапцаря (Констанцъ) отъ Хрисимия нѣмски священникъ Поанна Мартинъ Шлайеръ. Дѣйствително ли е или съвсѣмъ отъ фантазия измислено това язично любохудожество? Езикътъ не се измисля, а още по-малко може да се направи отъ единъ само човѣкъ. Всякъ езикъ е произведение не на единъ отдѣленъ човѣкъ, но на единъ цѣлъ народъ и изисква работянье отъ много наредъ вѣкове. Както е извѣстно прѣди много врѣме станяхъ опити, за да се направи единъ всемирень езикъ. Въ края на седемнадесатия вѣкъ мнозина учени и многознающи отъ овѣзи времена се занимавахъ сериозно съ тѣзи мѣчно разрѣшаема задача. Най прочутия философъ Лейбницъ напаса една книжка въ 1686 латински надписана „dissertatio de arte combinatoria“. Тѣзи статия е първия до пѣгдѣ сериозень опитъ за сътворението на единъ Всемирний езикъ. Лейбницъ не мож наистина да сполучи, за да рѣши проблемата, но даде причина на други много и разни за сѣщия прѣдмѣтъ издирванията. На 1688 излезе на свѣтъ книжката на Англичанина Епископа Уйлкинсъ „За философскій езикъ“. Но и чрѣзъ тойзи опитъ, въпросътъ за твърдѣ малкъ практиченъ напредѣкъ, защото Английския епископъ не сполучи, както и нѣмския философъ. Отъ послѣ нападениѣтъ по тойзи прѣдмѣтъ съчинения, споменуващи „Пасиграфията“ на прочутия Абба Сикаръ и нѣмца Вахмайеръ, на когото системата се основава повечето връхъ аритметическитѣ знакове. Отъ начало немислянието на Вахмайера намѣри много убожатели и привлече вниманието на нѣкои Европейски Правителства; но отъ сѣтъ полѣгка полѣгка съ минаването на времето тѣзи ужъ сполучена аритметическа **дедалма** съ времето заедно се забрави.

Но отъ денъ на денъ се осѣщаше нужда отъ единъ всемирний езикъ. Телеграфътъ, жѣлѣзнитѣ пѣтища, параходитѣ, като намалихъ доста разстоянията, докарахъ наблизъ народитѣ; но народитѣ бѣхъ, тѣй да кажемъ, пакъ отстранени единъ отъ друго, защото нѣмахъ общъ езикъ. Наистина всѣкитѣ образовани Държави направихъ прѣподаването и изучаването на страннитѣ езици задължително, но числото на страннитѣ езици, станъ нужда да се ограничи на два или най-много на три най-важни езика въ Европа. Отъ друга страна опитътъ е доказалъ, че изучаването на пѣкой страенъ езикъ изисква и време дълго и занятие по-дълго.

Безъ да се отчае ни най-малко отъ мѣнотипитѣ, които се срѣщахъ, прѣдприе въ сегашнитѣ временановъ и по-успѣшенъ глоссопластически опитъ Поантъ Мартинъ Штайеръ, роденъ на 18 Юния въ Баденъ, учи се въ Гимназиитѣ, Кирсдруйска и Таубербисофмайнъ, а послѣ въ университета Фрибурскій. На 1856 г., като се рѣкоположи за священникъ, служи на много мѣста, като ефимерий и исповѣдникъ въ отечеството си. На 1885 г. като се разболѣ тѣжко, даде си оставката отъ священството, а сега се занимава въ Констанца, като поддържа себе си, девендесетогодишния си баща и четиредесетогодишната си сестра съ една малка пенсия. Но бѣдиостъта измисля художества! Шлайеръ въ уединението

си станъ Архимистъ или по-добър да кажемъ языктворецъ на прочутия всемирний езикъ „Волапикъ“. Волапикъ е сложна рѣчь отъ Английската дума world (миръ), като се изоставятъ буквите r и d и отъ Talk Английски speak=говори-ти). Странното това сложение свидѣтельствува, че Констанския языктворецъ, за да направи думи, е съвсѣмъ свободенъ да изначавя думитѣ, като отиѣма или прилага букви, и като съставлява несъставляемитѣ. Какъ и да е, но Шлайеръ е чловѣкъ многоезичний, защото говори или знае повече отъ шестдесѣтъ езика и диялекта и особено Еврейския, Латинския и Старогреческия, всичкитѣ почти пинѣ говорими въ Европа езици и не малко диялекти Азияски и Африкански.

Волапикъ“ има международенъ и общъ типъ, както числата и музикалнитѣ знакове, които при всичкитѣ народи иматъ сѣщия образъ и сѣщото употрѣбленіе, и е тѣй направенъ, щото всякъ може лесно и, тѣй да кажемъ, безъ трудъ да го научи. Богатството му отъ думитѣ се състои за сега отъ 14,000 думи, 1300 сж първообразни или коренни, а другитѣ сж производни или сложни. Едната четвърта часть отъ 1300-та думи сж зети съ нѣкои ортографически намѣненія отъ Латинския и отъ Ромунискитѣ езици. Едната пета часть принадлежи на Нѣмския езикъ, едната трета часть приблизително на Английския, а останалото на другитѣ живи свойства. Стига само нѣкой да познава главнитѣ думи и тогава може свободно да употрѣби всичкото богатство отъ думитѣ. Намисленіия езикъ отъ Г-на Шлайера не причинява никаква мъжнотия нито въ произношеніето, нито въ правописаніето. Гласовѣтъ му сж общи на всичкитѣ народи; гласнитѣ и съгласнитѣ букви иматъ всякогѣ едно и сѣщо значеніе. Всяка буква отъ дума има вредъ сѣщия гласъ, а всяка дума се произнася, както се пише, и се пише, както се произнася. Удареніето стои всѣкогѣ на крайната сръчка. Грамматическия му организъмъ е чудесно простъ (simple). Само едно склоненіе има, което всякъ може да го научи вътрѣ въ една минута, безъ да го забрави; сѣщо има само едно спряженіе за глаголитѣ и нѣма ни единъ неправиленъ глаголъ. Правилата сж твърдѣ малко и освободени отъ исключения. А съ всичко това твърдѣ престо и лесно могатъ да се произведжѣ многочисленни образи (Глаголѣтъ има 504,440 образи, които всичкитѣ може нѣкои да научи вътрѣ въ петъ минути) Вече на новия тойзи езикъ се пишжѣтъ, не само търговски и частни писма, но и повѣсти, и разговори и статии Исторически, Географически, Медицински, Философически, Глосологически, преводи отъ пътешествия и Романи. Непрѣди малко се прѣведоуж на тойзи всемирненъ езикъ „Волапикъ“, трагедията на Лессингия (Minna von Barnhelm), Сърбски народни пѣсни и други. Цѣлата грамматика на „Волапикъ“, може да се придаде въ осѣмъ урока, спречъ въ осѣмъ часа! Бъй-то я изучи, може съ помощта на словаря да приведе писмо отъ Еолапикъ на матерния си екикъ и обратно. Двама чловѣци отъ двѣ разни народности, и едниия и другия да не разбира нищо отъ езика на другия, могатъ вътрѣ въ малко дена чрѣзъ помощта на Волапикъ да зематъ да си кореспондиратъ и да си пскажжѣтъ беспрѣпятствено и ясно своитѣ мисли. Колко ли години трѣбать, до-ру единъ Италианецъ или Френецъ начне непосредствено да кореспондира съ Нѣмецъ, Англичанинъ или Русенакъ на тѣхнитѣ езици?

(Слѣдва).

V-о За жената и мъжа, за момците и момите и за женянието.

(Слѣдва отъ 8-я брой .

Красивата жена е най-големия даръ отъ Бога. Красотата (хубостъта) не е могла по-добъръ да се улѣтвори, освенъ въ красивата жена.

Жената е повече отредена да бѣде любена, нежели сама да люби, като единъ мпризливъ тандафилъ, съ мпризмата на когото венчкитъ се благодаритъ и радватъ, а той самъ не.

Жената носи мъжа си на лицето си, а мъжътъ жената на ризата. При добъръ мъжъ жената е весела и добра, а при добра жена, ризата на мъжа е всякога чиста и добра.

Колкото е гадно и лудо при венчкитъ хора, да добиватъ нѣщо единъ отъ другия съ каранье и виканье, дору могатъ това да сторятъ съ мпръ и любовь, толкозъ по-вече е по-гадно и по-лудо, когато мъжътъ и жената не умѣятъ да зематъ нѣщо единъ отъ другия, освенъ съ каранье и виканье.

Всяко каранье между мъжа и жената най-повече тѣхъ осрамотява и сани-тѣ тѣхъ най-повече поврѣжда.

Копто народи държахъ своитѣ жени за робини и слугини, тѣ сами рапо или кжсно паднахъ въ робство и пропаднахъ; а копто народи държахъ своитѣ жени споредъ тѣхното опрѣдѣление, тѣ се прославихъ и съ езика си и съ вѣрата си и съ любовь къмъ отечеството си и съ науки, художества и просвѣщение и тѣ първо завладѣхъ свѣта.

Жената е създадена, за да вчеловѣчи и облагороди онзи никаквия бекярски животъ; жената е дадена, за да направи благи опѣзи диви и никакви бекярски радости и веселня и да докара размишленията до душата и сърдцето. Всяка жена трѣба съ своитѣ женски характери и милвання, да докара своя мъжъ до таквози увѣрение, щото той да се убѣди, че напстнна свѣтътъ е ставалъ съ вършенъ и красивъ, само когато Богъ сътвори жената на свѣта. А онзи мъжъ, който, дору има таквази добра жена, не ще да повѣрва това, той не е челѣкъ, ами нищо и никакво, и не е достоенъ нито способенъ, за да се увѣри въ това; той е жененъ бекяринъ, той е питомъ дивакъ, осѣщающій букванъ и учепъ ижнъ.

(Слѣдва).

VI-о Воскресий изъ мертвихъ.

(Началото отъ 7-я брой).

Въ деня на срока, Донъ Берналдъ (хозяинътъ на къщата) се прѣдстави, като правяше безбройни комплиментески поклонения Донъ Филипу и като държѣше въ ржцѣтъ си свидѣтелството потвърдено отъ съсѣдитѣ му.

— Господине, му казва, додохъ да ми платите кирята, която ми дължите отъ къщата ми, въ която имяхте добрината съ приятна пѣзма да се остановите, безъ да ми извѣстите.

— Любезнѣйшии ми, достопочтеннѣйшии ми приятелю мой, му отговори Донъ Филипъ, като му удови ржката любезно, идѣте, пенштайте, ако до сега, въ която къща съмъ живѣлъ, съмъ платилъ кирята си, и ако намѣрите въ Неаполъ домувладѣка, който да Ви каже, че съмъ му платилъ, тогива и азъ съмъ съгла-

сепъ да ти платж двойна кирия, за която ти постоянноувашъ, че ти дължж. Ако те лъжж, да не съмъ Донъ Филиппъ Виламъ.

Донъ Филипъ го лъжаше, но има обстоятелства, въ които трѣба челѣкъ да палѣже, за да обескуражи неприятеля си.

Въ страшното това име, домувладиката пожелтъ отъ страхъ. До тогава той не знаеше каква славна персона пишаше честта, да държи въ къщата си. Слуховетѣ, които бѣхж разпрѣсяжти противъ Донъ Филиппа, че е магѣосникъ (гѣозбааджия), се прѣдставлявахж сега въ главата му и той сматряше себе си не само материялно съснапъ, като въ къщата му стои челѣкъ, отъ когото нищо не може зе, ами си мисляше още, че и Господъ ще го накаже, като се е помѣсилъ съ единъ магѣосникъ.

Донъ Бернардъ се отетли, за да се поразмисли, какво рѣшенне трѣба да направи. Това се случи въ дъждовното време прѣзъ годината, а когато вали дъждъ въ Неаполъ, знайми Господъ съ каква щедрость излива отъ небето водата. Домувладиката пакъ се върнж и се спрѣ прѣдъ вратата на къщата.

Както двамата ни Праотци, Адамъ и Ева, гоними бѣгахж отъ Божието отмищение, тъй и Донъ Филипъ, туку се прѣхвърляше отъ една стая въ друга прѣдъ тойзи потопъ. Домувладиката сякаше, че той е гудилъ намѣрение да се прѣсели другадъ, но скоро позна, че е излъганъ. Той, като чу гласа на кираджията си, снуспж се тж влезе въ една стайчка, дѣто толкоз не капеше и намѣри Донъ Филиппа, че се прострѣлъ на кревета си и че съ едната ръка държи чалхра, за да не капи отъ горѣ му, а съ другата една книга и че декламира съ високъ гласъ Орациевитѣ стихове: „impravidum ferient ruinae“ = бестрепетенъ стои прѣдъ катастрофата. Домувладиката за минута се спрѣ недвижимо и безгласенъ прѣдъ юнашкото търпение на госта си, най сетнѣ обърнж се и му каза.

— Нѣма ли прочее да излезешъ отъ къщата ми, попита го той съ смиренъ и тихъ гласъ.

— Чуй, да ти кажж еднакъсичка, достопочитаемий ми приятелю, послушай ме, достойний мой хозяине, казва му Донъ Филипъ, като гуди на страна книгата. За да ме поспидишъ отъ тукъ, трѣба да ме тѣглишъ на съдъ. Ти нѣмашъ отъ мене записъ, че съмъ зель къщата подъ наемъ, пакъ азъ вече съмъ установенъ въ нея. Ще отсѣтствувамъ прочее, за да ме осѣдите заочно, и тѣй ще се мине за това единъ мѣсець време. Азъ това рѣшенне не ще припозная, минува се още единъ мѣсець. Пакъ ще ме тѣглишъ на съдъ, става третъ мѣсець, ще направж апело, четвъртъ мѣсець, ще получишъ второ рѣшенне, петтъ мѣсець и още единъ за касацията, ставатъ шесть мѣсеца, отъ тукъ отъ тамъ виждж, че се прихвърлила годината, приложж при това и разноскитѣ, които ще платишъ ти.

(Стѣдва).

VII Анекдоти, остроумни и смѣшни.

1). Горда развѣяна боляркиня. Прѣдставѣте си, колко оставжми замаени, като съгледахми, че по погрѣшка сми влезли въ втория классъ и ний вече не можяхми да излеземъ отъ тамъ, защото тренѣтъ вече бѣше тръгилъ!

Потвърждавающа Кумица. Наистина това бѣше ужасно!

Старъ присмѣхулка (съ невиненъ видъ). Наистина твърдѣ неприятно положение. Навѣрно вий сте имали билети отъ третия классъ? ! . .

2). М. Какъ парадоксално говори Булверъ, че ний по нѣкой път сми обичали прѣдмѣта на нашето отвърщение подиръ смъртта му.

С. Тъзи негова забѣлжка е съвършено вѣрна. Его на припъръ пий пма-ми отвърщение кѣмъ свинитѣ, а подиръ смъртъта имъ лапамъ шункитѣ и наденицитѣ.

3). **Мировой сѣдия обвиняемому.** Ти пакъ си падпжлъ въ кражба! тж да ли не можешъ да се откажешъ отъ твоя образъ на живота?

Обвиняемий. На това вѣничко е виноватъ докторътъ. Азъ като отидохъ да се посвѣтвамъ съ него, той строго ми поржча, че, за да избѣгнѣхъ отъ холерата, трѣбало би, да не пѣмѣнявамъ образа на живота си.

4). **Кредиторъ** (казва на слугата). Явѣте на господаря си за мене, че съль дошелъ.

Слугата. Господарътъ днесъ не приема.

Кредиторъ. А че аслж той нѣма да приеме пишо отъ мене, а ми той ще да даде на мене пари, за да се отплати.

5). **Единъ познатъ шегаджия,** като прѣпоржчвалъ единъ господинъ на своя си приятель, казалъ. „Прѣпоржчвамъ Ви А. Н., който не е до толкоз' глупавъ, както казватъ за него“.

А. Н. А че аслж въ туй именно се заключава главната разлика между насъ.

6). **Единъ момъкъ,** честичко употрѣбявалъ зедечкомъ виното. Единъжъ дошелъ прѣдъ майка си пиянъ.

Майка му. Я поглѣди си, ти си станжлъ сѣщій скотъ! навиката разгнѣ-вена майка му.

Баща му. Какъ можешъ, жена, да кажешъ такваз' несправедливостъ?

Майката. Защо, че белкимъ не заслужа той това пме?

Бащата. Ти не ме разбра. Азъ разумѣвамъ несправедливостъ относително за скота. Виждала ли си ти пѣкой пжтъ крава или биволъ пѣшип?

VIII-о Двамата взводни командири.

или

ПРИЯТЕЛСТВОТО

Драма въ три дѣйствиия

(Началотото отъ 9-ия брой)

IV-о ЯВЛЕНИЕ..

Лаурета, послѣ Густавъ.

Лаур. (Глѣда на лево). Невѣроятно се вижда. Има вече два часа, какъ се припирагъ сѣдинитѣ и още не сж издали рѣшението за любезния ми Робертъ и за Гулиелма (пазига ржцѣтъ си кѣмъ небето). Боже мой! съхрани живота на тѣзи двама благи и милосърдни мжже! Ахъ! не можъ да търпѣмъ раздѣлението отъ моя Робертъ! (спуща си ржцѣтъ и гледа навънъ). Съобщихъ ми, че ще ги нака-жятъ съ затворъ отъ 6 мѣсеца. Ахъ! Да ли е истина, че вѣничкото имъ наказание ще бжде отъ петъ до шестъ мѣсеца? . . . И азъ искамъ да вѣрвамъ това, защото тѣй прѣдчувствува сърдцето ми. . . Но кой ли иде? О! Вий ли сте, Господинъ Густаве?

Густ. (Отъ пърмаклжцитѣ). Азъ съмъ, красива Лаурето.

Лаур. Бого търсите?

Густ. Подполковника адютанта Господина Валмора.

Лаур. Вий знайте, че е въ Военното Сѣдилище.

Густ. Знамъ, но защото е непзбѣжно да му говорѣжъ, заради това, ако е Вамъ угодно, ще го почакамъ тукъ.

Лаур. Удивлявамъ се! . . . Заповѣдайте; но защо търсите, пзвинѣте ме, да Ви попитамъ, Господина Адюганта?

Густ. Трѣба да го попитамъ, дали има нѣщо да ми порѣча за ротата, която е отредена за островчето Роже, което е тукъ на близо.

Лаур. Може би заминувате за тойзи островъ?

Густ. Подиръ единъ часъ.

Лаур. Но времето ми се вижда развалено.

Густ. Като е добро времето, сѣкий знае да пжтува по вода.

Лаур. Но добръ, като островътъ не е далечъ и пѣма толкозъ' опасности.

Густ. Расоянието е три мѣли и половина. Ако времето е добро, може чекъ да иде за три четвърти отъ часа. За првъ пжтъ отивамъ сега тамъ и ми се струва, че не ще бжде послѣднѣето ми отиванье. Прѣди малко ми доде заповѣдъ, щото всѣки день да отива по една варка за островчето Роже.

Лаур. Това разбира се, става, за да зематъ нѣкои нови мѣрки противъ опасната болестъ, която ни застрашава.

Густ. Да, Защото, како се развила епидемията въ отсрѣдната суха страна, удвои се сражата въ островчето Роже. И защото се сражуватъ, да не би жителитъ му, отъ интересъ и за печалба, да търгуватъ съ заразенитъ мѣста, събрахъ всичкиъ варки отъ островчето, и тѣй се забрани всяко сношение по сухо. А въ слѣдствие на станжалитъ заявления отъ жителитъ и на тамшния началникъ на ротата, рѣши се и днесъ се заповѣда тукъ, да отива всяка седмица отъ тукъ една варка за островчето Роже, която варка азъ ще управлявамъ.

Лаур. (Като се позасмѣ малко). Вий ли, Господинъ Густаве?

Густ. (Серiously). Чудно ли Ви се вижда, Господжике Лаурето? Азъ съмъ кандидатитъ за това мѣсто отъ вторитъ и се надѣвамъ че тойзи ми чинъ. . . .

Лаур. Не се смущавайге, Господине кандидате отъ вторий разредъ. Да ме пази Господъ, да имамъ азъ сѣмѣние за наукитъ и способността Ви по мореплаванieto; но жзвинѣте ме, ако Ви кажъ, че за тѣзи служба Вий сте още твърдъ младъ и сжщевременно малко легкъ и заради това не Ви приличъ да управлявате варката.

Густ. Колкото за возраста ми, тя си е достаточна, а колкото за славолюбието ми, то е единъ малкъ кусуръ, когото не отричамъ че имамъ; но никога не пстървахъ случая, за да докажъ на подобнитъ си. . .

Лаур. Че имате благо сърдце, а лоша глава. . .

Густ. Но, Господжике Лаурето! . . .

Лаур. Коего се доказва ясно отъ онзи Ви безуменъ базъ, койго малко остана да Ви пагара да се одавите.

Густ. А! Колкото за него случай. . . истина е, че не можъ се оправда. Ако Взводний командиръ Гулпелмъ не бѣше толкозъ' юнакъ и ако нѣмаше за мене толкозъ' любовь, азъ непрѣмѣнно щѣхъ да бждъ удавешъ. Ахъ! юначе и добродѣтелиий Гулпелме! Той безъ да се двоуми нито най-малко, хвърли се въ морето и съ опасность на живота си ме пзбави отъ смъртъта. . . Ахъ, вѣрвайте ме, Господжике Лаурето, че на драго сърдце би си жртвовалъ кръвта, живота, надеждитъ, славата си, само и само, за да му покажъ признателността си.

Лаур. Че не ли знаете за Гулиелма, че е тукъ!

Густ. Тукъ ли е? може да е дошелъ, за да посѣти нѣкой свой приятель затворенъ въ тъмницата.

Лаур. А че той самъ е запрявъ.

Густ. О! Боже мой, а че защо го запряхъ?

Лаур. Запряхъ го тѣжъ сутрина заедно съ единъ другъ неговъ приятель, любовния ми Робертъ.

Густ. А че каква бѣше причината на това?

Лаур. Защото прѣстѣпили карантинскитѣ закони.

Густ. Ами ще ли го осѣдятъ?

Лаур. Имамъ надежда, че ще му опрѣдѣлжтъ едно легко наказание; но Военното Сѣдилище още е на съвѣщанне, като какво рѣшенне да издаде.

Густ. О! Вий ме гудихте въ голѣмо смущение.

Лаур. Хж! Ето че иде Господинъ Адютантъ и той иде на върно отъ Военното Сѣдилище, сега ще се научимъ нѣщо за тѣхъ.

Густ. О! Боже мой! избави благодѣтеля ми.

Лаур. Стжали, Боже мой, драгоценния ми Робертъ.

IV-о ЯВЛЕНИЕ.

Адютанта и горнитѣ.

Адют. (Казва на Лаурета). Иди скоро да пзвикашъ чича си.

Лаур. Но, Господине... Той отиде съ единъ страненъ гостъ, който пригледва кулята.

Адют. Сега не му е времето да носрѣща гости, но да изпълнява своитѣ длѣжности.

Лаур. Имате право, но азъ щѣхъ да Ви помоля.

Адют. Или иди тѣжъ му кажи да доде сега тутакси, или ще проводжъ солдати да го докаратъ.

Лаур. Ей ме на, отивамъ (О! колко е гордъ тойзи челѣкъ! Но поне ще се научжъ нѣщо за Роберта отъ чича си). (Опза отъ пърмаклящитѣ).

Адют. (Расхожда се разгнѣвенъ). Каква безъ мѣрка мплость.

Бой можа вѣкоги да докара Военното Сѣдилище до таквази слабостъ; Ахъ! не могжъ вече да гледамъ тойзи Робертъ. О! Щастие, помогни ми!

Густ. Господинъ Адютанте, додохъ, да ми дадете Вашитѣ заповѣди за острова Роже.

Адют. Почакайте ме на стражата, моля, и азъ подиръ малко ще доджъ.

Густ. По въпроса за двамата взводни командири, какво рѣши Военното Сѣдилище? Извинѣте ме за любопитството.

Адют. Рѣшенпето вече се издаде.

Густ. Ами наказанието тѣжко ли е?

Адют. Дружинниъ Командиръ иска да даде на войската единъ строгъ и внезапенъ примѣръ.

Густ. О! Боже мой! да ли ще накажятъ и двамата съ смъртъ?

Адют. (Ядосанъ). Не! само единия ще се накаже.

Густ. Ахъ! Боже! Дано да се избавеше Гулиелмъ. Вий знаете, Господине, че нему длѣжжъ живота си. Дано да се избавеше той!

Адют. Дано думитѣ ти да се осществжтъ, защото и азъ това желажъ.

Густ. А че още не е ли рѣшено това?

Адют. Идѣте, дѣто Ви заповѣдаѣ, да ме чакате, а че сетѣ ще Ви съобщѣ.
Густ. Отпивамъ, Господине. (Охъ! не ще бѣдѣ. спокоенъ, до гдѣто не видѣ
благодѣтеля си освободенъ). (Отпива си отъ пѣрмаклижцѣтѣ).

Адют. (Расхожда се по салона бържѣ, бържѣ, сетѣ се спира, разлютява
се! и се удри по челото). Не! никога не ще пристане омразата ми противъ той-
зи недостоенъ Робертъ. Още сѣкамъ, че го гледамъ въ онѣзи опаснѣ битка, ко-
гато не се рѣшихъ да прѣгазижъ рѣката, за да се съединижъ съ войската. Виждамъ
него во главѣ на пѣколко неговѣ другари, че се хвърли въ рѣката, за да я
прѣгази и отиде въ отерѣжната страна, а че сетѣ да ме укори на Дружинния,
че съмъ билъ страхливъ. Азъ ли съмъ страхливъ?! О! пукамъ се отъ ядъ!
Сетѣ ме наказахъ съ четринѣсеченъ затворъ, а него наградихъ съ кръста и
го похвалихъ. Но не! и ако описницата му помогне да се осѣди Гулиелмъ, а
къмъ него се покаже благонаклонна, пакъ никога нѣма да прѣстанѣ отъ да го
гопи и да намѣрижъ здрава причина, за да го съспомъ и тѣй да си отгѣтѣ.

VI-о ЯВЛЕНИЕ.

Валентинъ и горницѣ.

Валент. Ей-ме, Господине Адютанте! па Вашѣтѣ заповѣди.

Адют. Ти си назначенъ тъмничаринъ на тѣзи куѣ, за да изпълнявашъ за-
повѣдитѣ на твоитѣ Власти, а не да ходишъ да посрѣщашъ страни, които дош
ли по тѣзи мѣста.

Вал. А че азъ.

Адют. Ти, ако другъ пѣтъ ме наказашъ да те чакамъ, ще бѣдешъ нака-
занъ съ затворъ отъ единъ мѣсець, само съ хлѣбъ и вода.

Вал. (Казва си самъ. И тѣй малко ще шепусталѣжъ.)

Адют. Чу ли?

Вал. Да, чухъ, но бѣше ми.

Адют. Мълчи.

Вал. На Вашата заповѣдъ съмъ (какъвъ тонъ!).

Адют. Иди и доведи тукъ двамата Възводни командирѣ.

Вал. На часа (какъвъ гордъ челѣкъ). (Отварѣ Робертвата тъмница и му
казва) излѣзъ! (сетѣ отварѣ и Гулиелмовата).

VII-о ЯВЛЕНИЕ.

Робертъ, послѣ Гулиелмъ и горницѣ.

Робертъ. Кой ме търси. Може най-сетѣ да се е издало рѣшенieto? Ж!
може Вий Господине Адютанте, да сте патварени, да ми съобщите това! Ако е
тѣй работата, азъ съмъ увѣренъ, че тѣзи длѣжностъ не Ви е неприятна.

Адют. То не е Ваша работа.

Вал. Ето Ви и Възводния командиръ Гулиелмъ на Вашѣтѣ заповѣди.

Гул. (Гулиелмъ смѣренно приближава до Роберта).

Адют. Натоваренъ съмъ отъ Военното сѣдилище да Ви прочетѣ рѣшенieto
и да го изпълнѣ.

Роб. Е! Господинъ Адютанте, кажѣте ми откровенно и двамата ли сме осѣ-
дени на смъртъ?

Адют. Единия отъ Васъ ще бѣде избавенъ.

Роб. Дали Гулиелмъ?

Гул. Робертъ ли?

Адют. Его Дружиния, че иде съ другитѣ офицери, които носятъ рѣшението. То, като се проче, ще се научите, що е рѣшилъ Военный сѣдъ за Вашата сѣдба.

VIII-о ЯВЛЕНИЕ.

Дружинний, Офицери и горнитѣ.

Друж. Земѣте, Господинъ Адютантъ, рѣшението противъ двамата Вводни командири, прочетѣте го прѣдъ тѣхъ и съ силата на законитѣ и военнитѣ распоряждания изпълнитѣ го точно.

Адют. (Чете рѣшението съ присторено съжаление).

Военното сѣдилище, като изслуша укоренето противъ Вводнитѣ командири, Гулнелма Ларибъ и Роберта Дармеви, че прѣстѣпили Карантинскитѣ и Военнитѣ закони; като се прѣдъ видъ паложенията на свидѣтелитѣ, за и противъ, и отвѣтитѣ на укоряемитѣ, обявава ги виновати на подаденото противъ тѣхъ укорение и осжда и двамата на смъртно наказание.

„Но като смотра, отъ една страна, че поменжитѣ станяхъ виновати на казаното дѣло, подканени отъ безжѣстно и безвременио чувство отъ челоуколюбие, и като има отъ друга страна прѣдъ видъ, че за общо осигуряване изисква се да се даде скорошенъ и строгъ примѣръ; Военното сѣдилище размисли да смѣси, ако е възможно, почитанието длѣжимо къмъ законитѣ съ милосърдието, за което сѣ достойни поменжитѣ Вводни командири, Гулнелма и Робертъ, за доказаното имъ юначество и за доброто имъ поведение; като изслуша мнѣнието на Командира на карантинската линия, и като станъ гласоподаване съ жребии, видѣ за удобно, да употреби прѣдвиданата отъ законитѣ въ подобни случаевъ полза за осжденитѣ и заповѣда слѣдующето.

Рѣшенето, което осжда съ смъртно наказание Вводнитѣ командири Гулнелма и Роберта, ще се павърши сутрѣ само връхъ едного отъ осжденитѣ на 7 часа прѣдъ пладитѣ въ площта на кулата. Щастието ще опрѣдѣли, кой отъ двамата ще прѣтърпи наказанието. А койго отъ тѣхъ се избави, тутакзи ще се пусне отъ затвора, но той не може вече да служи въ полка си. На Адютанта Валмора се заповѣда, да изпълни настоящето рѣшеніе“.

Подписитѣ и проч.

(Слѣдва).

IX-о Нога ще се свърши свѣта.

(Началото отъ 11-я брой).

На 1826 г. Графъ де Салмаръ Монфортъ въ съчинението си за религията доказвалъ, че свѣтътъ ще сѣществува още 10 години.

„Свѣтътъ, казва той, остарява и скоро ще се свърши. Азъ мислѣхъ, че това страшно събитие скоро ще се случи. Ияковъ родопачаликъ на 12 колена Израелия и слѣдователно първосвященникъ на Древната Черква се ролити подиръ 2168 г. отъ сътворението на свѣта, т. е. 1835 г. до Иисуса Христа. Древната Черква е първообразна на новата, която сѣществувала 1836 г. Сега, когато азъ пишъ тѣзи редове, у насъ е още 1826 г., а тѣй като по Словото Божие Новата Черква трѣба да сѣществува до свършването на вѣка, то, ако древната точ-

но е била (безъ съмнение) първообразна на Новата, то отъ това явно се види, че на свѣта му остава да посъществува вѣчно около 10 години.²

Господжа Брюднеръ приятелка на Императора Александра сжщо пророкувала за разрушението на нашата планета. Тя назначила това събитие на 13-й Януария 1819 год.

Тѣй сжщо погубването на свѣта се опрѣдѣляло на 1832 п на 1840 г. Прѣдсказването за 1832 г. примнижло въ потомството благодарение на знаменитата пѣсьнь Беранжева: *Finissons-en, le monde est assez vieux*. Що се касае до прѣдсказването за 1840 г. то дълго е служило за прѣдмѣтъ на всеобщи очаквания п страхове. На 6-й Януария била назначена послѣдната велпка развръска на чововѣческата драма. Твърдѣ много сж се приготвяли за това страшно събитие, свършили си работитѣ п съ твърда надежда очаквали края на погубването.

Въ съчинението написано на 1840 г. отъ священника Пьеръ-Луи въ Парижъ п посвятено на Папа Григория XVI-й има тълкование на Апокалипсеа, което назначава края на свѣта въ 1900 години.

Ето на какви основания Пьеръ-Луи назначава тѣзи година:

Апокалипсисътъ казва, че Язичниците владѣли сватия градъ въ продължение на 42 мѣсеца.

„Сватия градъ“ — Това е Иерусалимъ, който билъ привзетъ отъ Омара въ 636 г.

42 мѣсеца или 1260 дни или символически 1260 години, сж вѣсичко (636—1260)=1896 год.

Датумъ прѣдвѣщава пришедствието на Антихриста подиръ 2300 дни послѣ възшедствено Артаксерксово на Персийския прѣстолъ въ 400 г. до Рожд. Хр. т. е. (2300—400)=1900 г.

Прѣдзнамения се появихъ“. Явява се бѣлъ конь. У Захария коньтъ служилъ, като емблема на Империята. Онзи, който сѣди на тойзи конь, държалъ лѣжкъ. Това е Корсиканеца — Наполеонъ — Вий ще чуете за война п ще чуете звукъ отъ оржже—нему дадохъ короната.

Епохъ п Илия ще се възвръхтъ на 1892 год.

На 1896 г. Израилтянитѣ пакъ ще влѣхъ въ Иерусалимъ“.

Най-послѣ по новото пророкуване Иисусъ Христосъ трѣба да се появи въ облацитѣ на 11 Априлия 1900 г.

П тѣй, ако прѣдсказването за деня п часа на разрушението на свѣта, сж измислици, а ний пакъ знаемъ, че рано или късно земята ще се разруши, какво ли е мнѣнието на науката за това? Какъ ще се извърши по мнѣнието на учениитѣ това птересно събитие?

Коперникъ п Галилей, като отнехъ на земята прѣдпшното ѣ значенне п величие, не мисляхъ какъвъ голѣмъ прѣвратъ ще произведхъ съ това въ умоветѣ п каква метаморфоза въ слѣдующитѣ вѣкове ще прѣтърпхъ самитѣ почитаеми учени! Сега ний знаемъ, че земята е свѣтило на небето, че планетитѣ сж обитаеми земи, подобни на нашата, че нашето слънце не е друго, освенъ звѣзда, че сжществуватъ милиони планетни системи въ пространството п че нашия свѣтъ е безкрайна малка частица отъ вселенната. Земното кълбо, което се е образувало прѣди пѣколко милиони столѣтия, върши, заедно съ царствующия на него чововѣкъ, своя тайнственъ пѣтъ. Не еднократно морето е заемало мѣстото на твърдата земя. Сжщо землетръсенята сж пмѣнявали вѣсичката му повърхность. До кое ли врѣме то тѣй ще носи въ пространството чововѣческото поколение?

Колко пакти ще слѣдватъ Империи подиръ Империи, пустини подиръ цивилизации и цивилизации подиръ пустини? Человѣческия умъ се е трудилъ да пропикне въ бъдещето, както се е трудилъ и за миналото, прѣдставлява си пѣвод-ко теории за обяснение, както за края тъй и за началото на тоя свѣтъ.

Бюфонъ присмѣтихъ, че земята се охладила до настоящата си температура въ 74,832 години и челоуѣчеството може още да живѣе на нея 93,291 год. додѣто повърхността на земята се охлади до толковъ, щото на нея трѣба да огаснѣ всяки животъ. Отъ когато знаехъ, че вътрешната топлина на земното кълбо нѣма никакво влияние на повърхността му и че земния животъ зависи изключително отъ слънцето, тази цитата е интересна само като исторически фактъ

(Сгѣдва).

Х. Гледачтъ, който научва по нишана гуденъ прѣдъ него.

Четвъртий бѣлѣгъ. А! шармантъ. Единъ бѣлѣ вънецъ! Знаемъ що желайте, драга Господице! Вамъ се ревни да гудите на главата си тойзи бѣлѣ вънецъ, значи желайте да се задомиете. Това Ваше желание е съвсѣмъ на мѣстото си, защото всяка мома трѣба още стъ младостъ да гледа и мисли, за да си добле мжжъ, пакъ за това прѣди всичко трѣба да има онзи голѣма свѣтла добродѣтель женска, а тя е много пари! Съ паритѣ, както виждамъ, може челоуѣкъ да води война съ цѣлия свѣтъ; а макаръ и да нѣма нищо въ главата си, пакъ, ако има доста пари, ще бже въ свѣта мудъръ и всякога ще има титлата; милостивий Господинъ. Тѣй сѣщо прочее въ женската пара цвѣти, расте и напрѣд-ва любовта на мжжа и колкото повече тражгъ женскигъ пари, толковъ по-дълго трае и любовта на мжжа. Вий, Господице, съ радостъ посрѣщате младитѣ момци и обичате съ тѣхъ да се унтерхалтувате (конушисвате). Ревни Ви се да стопите на прозорца и на пакитѣ врата, за да джхате прѣсенъ въздухъ, да прикарвате време и да приемате комплименти. Колкото за кѣшитѣ работи хичъ не Ви е грижа, защото работянето въ кѣщи, то е съвсѣмъ гемайгъ (просташко) и селско. Ни единъ балъ и нито едно явно веселие не може да бже безъ Васъ, защото само въ таквиъ случаи можете да играете роль на една цивилизована мадоазель. Въ клавиръ твърдѣ добръ удрите кѣшитѣ, много пакти по цѣль денъ и пощъ до нѣкое време, а това твърдѣ добръ правите, защото тѣй се позаниратъ младитѣ и слушатъ, че сте Вий поблъ и съ по-добра отхрана. Твърдѣ ми е мило, Господице, че нѣмате отъ мене погрѣба за никаква помощ, защото Вий се радвате на всѣкигъ добрини отъ тойзи свѣтъ: младостъ, първа мода, доста уб жатели, балове, театри, расходи, пари и проч. И азъ Ви желажъ отъ всѣмъ что си сърдце единъ цивилизованъ мжжъ, койго съ Васъ заедно благополучно да хирчи Вашигъ съ хиляди житички. Ни добъръ часъ, Господице!

ХІ. Разви.

Истинната и Баснатата.

Едно време Истинната, като ходела гола и нага по свѣта, откривала всѣкѣтѣ хорски погрѣшки чистосърдечно; а парочно за то укоряваше хората, защото тѣ по-вече обичатъ лъжата, нежелатъ Истинната, ако и да ги хвърля лъжата въ

вѣчна пропастъ. Но вмѣсто хората да начинатъ да почитатъ тѣзи добродѣтелна учителка и да приематъ нейната наука, тѣ зафангли тѣй да я гонятъ, щото злощастната Истина не е могла да нахѣри мѣсто за прѣбиванне и гдѣ да си наслони главата. Разядосана прочее, наумила да остави земята и пакъ да си иде на небето. Но тамамъ се накарала да трѣгне къмъ небето, случайно я срѣщнала Баснята и като я запитала, за какъ тѣй се е накарала, тя ѝ разправила за всичкото, което съ нея се случило, че свѣтътъ я прѣзира и заради това принудена била да се върне пакъ на небето. — Е! Моя Истину, казала и Баснята, знаеш ли защо те мразятъ свѣтътъ? Защото ти откривашъ тѣхните кустури голи и наги и затова и не ти се радватъ, но знаешъ какво да направимъ? Хадъ отъ сега на татъкъ съ тебе да се сдружимъ и се' на едно да пхтуваме и тогива и двѣтъ по-добрѣ ще успѣваме. Отъ това време насамъ Истината се облача въ басна и дава полезна наука на хората.

Забѣлѣжка. 1) Нашитѣ абонати твърдѣ добрѣ знаятъ, че нищо безъ пари не става, че печатаритѣ искатъ прѣдплата за всяки брой, а тукъ въ София печатанието и книгата сѣ много по-скъпи отъ Варна! Заради това молимъ онѣзи отъ нашитѣ абонати, които до сега нищо не сѣ ни платили или само половината (тѣ се знаятъ дѣ сѣ, отъ дѣ сѣ и кои сѣ, а ний най-добрѣ ги знаемъ и доволно време сме ги чакали), да прибързатъ тойзи мѣсець, какъ и какъ да ни виселатъ абонамента си по пощата съ единъ пощенски бонъ или записъ и 60 паръ за прѣпнорчено едно писмо. надписано до Редакцията въ София I-ий участокъ, улица Ломъ-Паланка N-ро 21, домъ Циковъ, и дълга имъ се отплаща. Инакъ ще се принудимъ да напомнимъ адреса имъ, ако сѣ си го забравили, което не желайми. Молимъ и нашитѣ настоятели, колкото сѣ събрали, да ни ги испроводятъ незабавно.

Забѣлѣжка 2). Ний едвамъ се прибрахми въ София на 3-ий Ноември и на 14-ий вече дадохми 12-я брой за печатанне, но многото натрупана работа въ Народната Печатница станъ причина да позакъснѣе печатаннето му. Ний, като съобщаваме на нашитѣ абонати, че вече Народното Събрание благоволи да земе подъ внимание нашето прошение съ документитѣ за пенсия и на 28-й того да ни удовлетвори и успокои въ старитѣ ни години съ една колкото за прѣпитаннето ни пенсия, съ която можемъ да живѣемъ умѣренно и скромно (за което отъ сърдце и душа благодаримъ на всичкитѣ Господа Народни Прѣдставители) смѣимъ да ги увѣримъ, че отъ сега нѣтатъкъ по-охално ще събирами медъ за Пчелата и ще гледаме полѣтка, полѣтка да имъ се отплатимъ съ останалитѣ недопечатани броеве; но ако всичкитѣ недоплативши до сега прибързатъ да ни зарадватъ за нова година, то не само ще гледаме редовно да имъ се отплатимъ, но ще начнемъ незабавно и II-та година отъ вѣстника си.

Отъ Редакцията.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписаниий, обявявамъ, че „Хотелъ България“ въ Руссе срѣщу Двореца, койго държѣше подъ наемъ Гецо Ангеловъ, азъ го паехъ, и моля гоститѣ, които сѣ посѣщавали това заведение, да пнатъ добрината и за напредъ да го посѣщаватъ, увѣрени, че има обрѣнато особено внимание за чистотата въ стаятъ, въ прислугата и въ ястията съ най-умѣренна цѣна сравнително съ другитѣ съдържатели въ града ни.

Съ почитанне, Наемателтъ: **Коста И. Бояджиевъ.**

Редакторъ Издатель **С. И. Доброплодный.**

„Бълг. Нар. Печатница.—София.